

SPORT

(fotografie 1968 – 2022)

M
R

Martin Rybák
Brno, 2022

SPORT

(fotografie 1968 – 2022)

Martin Rybka

„Nejdůležitější pomůckou fotografa je odpadkový koš“ (prof. Šmok)

„Nejsou-li fotografie dost dobré, nebyli jste dost blízko“ (Capa)

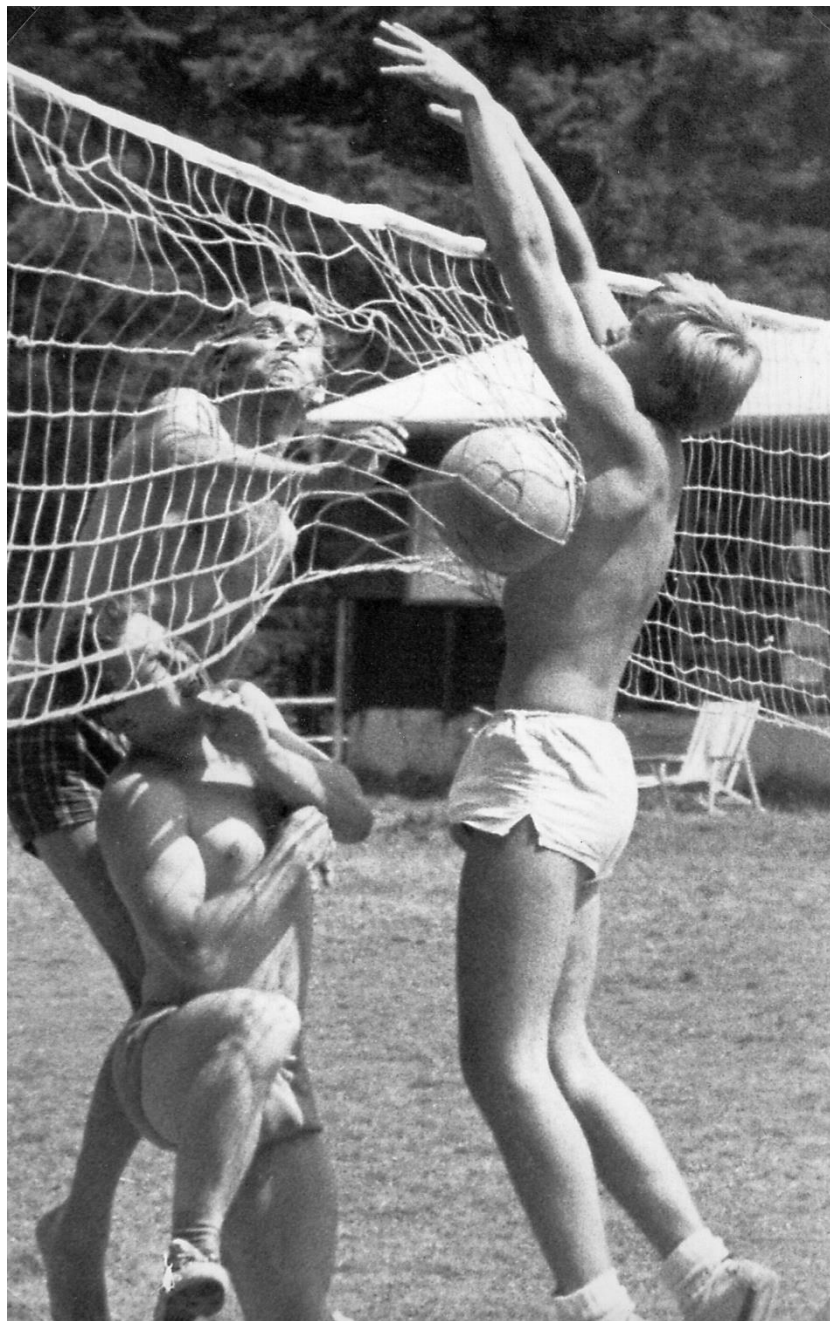
„Zásadní je si odpovědět na otázku PROČ?“

Brno, září 2022

OBSAH

ZAČÁTKY	7
VELKÁ PARDUBICKÁ	9
AUTOKROSS	16
VOLEJBAL	19
TRIATLON	26
LYŽOVÁNÍ	34
BASEBALL	38
CURLING	42
NÁRODNÍ HÁZENÁ	47
RŮZNÉ	55
ZÁVĚR	60

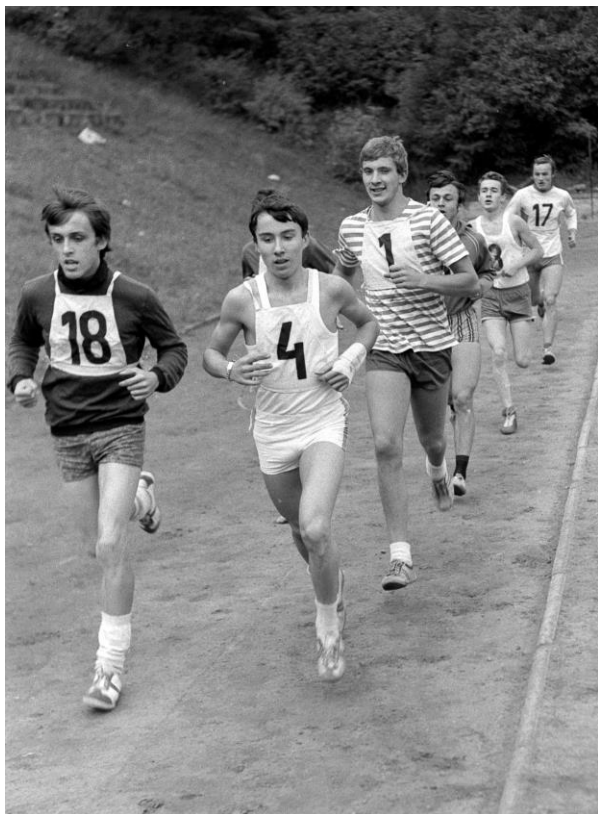

ZAČÁTKY

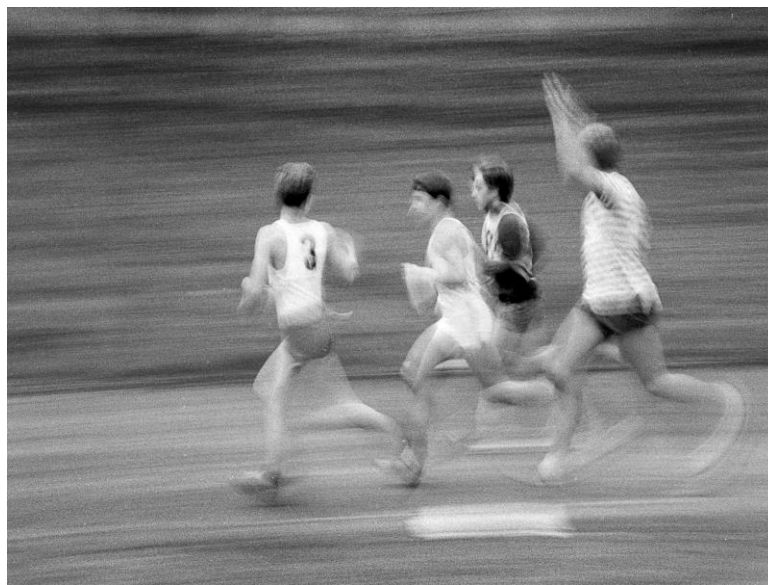
První foťák jsem dostal k Vánocům, když mi bylo devět. Fotit jiný sport než šachy se s ním nedalo, první sportovní fotky jsem udělal, až když jsem si pořídil slušnější aparát někdy po roce 1968. Šlo o ruský Zorkij 4, což byla přesná kopie předválečného modelu Leica. Papírově by to byl skvělý foťák, ovšem kdyby nezapřel ruský původ. Kvalita zdaleka nedosahovala úrovně originálu a po pár letech intenzivního užívání šel do popelnice. Ale fotek jsem s ním udělal spousty. Patřil k pohotovým aparátům, ideálním pro reportážní fotky. Ostatně Leica se vyrábí dosud a její koncepce se nezměnila.

Asi moje první sportovní fotografie. Bylo mi osmnáct, trávili jsme s přáteli prázdniny u rybníka Sykovce. Kromě koupání, opalování a volejbalu jsme nedělali nic jiného. A já jsem nafotil pár filmů

<<<<<

Zkoušel jsem tenkrát fotit, kde se dalo, a školní závody byly vítanou příležitostí, jak si vyzkoušet rady, popisované v příručkách.

VELKÁ PARDUBICKÁ

Táta byl fanda do koní a poté, co jsme se konečně stali vlastníky automobilu Trabant, jsme se spolu vypravili do Pardubic na Velkou. Táta se vybavil strýčkovým triedrem Zeiss a já aparátem Zorkij s objektivem 50 mm. S tímto sklem bylo nutné fotit zblízka, takže jsem se nerozpakoval a vydal se do závodíště. V té době (1970) jsem nebyl nijak ostýchavý a neváhal jsem stoupnout si rovnou k vodnímu příkopu. (Taxis byl přece jen dost daleko a hlavně jsem nevěděl, jak se přes malou vodu dostat. Taky jsem – správně – předpokládal, že všichni fotografové, televize a pořadatelé se budou tlačit právě u Taxisu.) Měl jsem to sice proti slunci, ale byl jsem tam sám a s nikým se netlačil.

Takhle zblízka ke koním to byly dostihy něco zcela jiného, než z tribuny. Fotky se docela povedly, alespoň v mezích toho, co jsem měl k dispozici, tedy ruského objektivu Helios 50/2. A získal jsem zkušenost, že s foťákem v ruce se často mohou dostat na místa nejlepší.

Vodní příkop skákali koně už unavení, hodně jich mělo problémy

Jakmile koně přeskočili Taxis, houfy fotografů uháněly přes závodníště k „mému“ vodnímu příkopu. Koně naštěstí byli v té době někde v lesíku na opačném konci závodníště.

Tento žokej štěstí neměl. Spadl a kůň mu utekl. (Myslím, že to byl Rus, po letech jsem jeho jméno dokonce na Internetu).

Zdravotník mu ovazuje vykloubený palec, kost mu lezla kůží ven. Vypadalo to hrozně, ale Rus ani necekl.

Do Pardubic jsem se ještě vrátil někdy po roce 1990. A to jako startující hřebec *Sauvignon* v rámci Vavřínové podkovy, tedy přespolního běhu. Bylo třeba uběhnout kompletní trať Velké se zátěží tuším tři nebo čtyři kila. Přes vodní příkopy našťastí byly fošny, přes Taxis nejspíš taky.

Byla to na jedné straně velká sranda, startovala spousta pěkně vyšňořených exotů, jejichž zátěž vysoce překračovala stanovenou mez, ovšem uběhnout těch 7,5 km v terénu už tak moc legrační nebylo, zejména oranice byla nepříjemná. (Jak tušíte, částí mé zátěže byl i foťák a pár objektivů).

<<<

Jedna partička startovala v uniformách ruské armády (která nás tehdy ještě okupovala). Tito hoši předváděli odsun ruských vojáků včetně jejich raketové výzbroje.

>>>

Tenhle chasník se zase vybavil potápěčskými brýlemi, šnorchlem a ploutvemi. Jak to dokázal uběhnout, netuším.

AUTO- KROS

O auta jsem se tehdy zajímal jako každý kluk. Na brněnském okruhu se jezdilo mistrovství světa motorek i závody formulí, ale fotit bez pořádných teleobjektivů se tyto závody nedaly. Zato při autokrosu v bratčickém písečném lomu se dalo najít místo blízko trati i volně se potulovat po depu.

Pro Zorkij byl k dispozici teleobjektiv maximálně 135 mm, ale to zde stačilo.

Z dnešního pohledu to byly závody spíše vraků než pořádných bugin, ale kutilové byli šikovní a jezdil tu tenkrát i mistr Evropy, závody dokonce přenášela televize.

Fotky o rok později, opět z písečňáku. Trať byla ten rok suchá a prášilo se tak, že po jednom průjezdu už nebylo skoro vidět auta. Nejlepší byly proto fotky z treninkových jízd.

<<<

Ale to už jsem nefotil ruským foťákem, ale německou Praktikou, k níž jsem měl skvělý teleobjektiv Sonnar 135/3,5. S ruskou technikou se to nedalo srovnat. Fotky najednou byly ostré a kontrastní.

VOLEJBAL

V roce 1969 se v Brně hrál Veletržní pohár. V té době mi bylo osmnáct, hrál volejbal jsem za dorost Bystrce a fandil jsem Zbrojovce, takže jsem na stadionu nemohl chybět. Zejména, když tu byli Japonci se svoji převratnou rychlou kombinační hrou dirigovaní vyhlášeným nahrávačem Nekodou. O tři roky později tento tým vyhrál olympiádu, když Nekodovy rychlíky a signály eliminovaly ruské, bulharské a německé blokaře.

Zkoušel jsem fotit z hlediště, ale to moc nešlo. V hale bylo málo světla a diváků zase hodně. Bez velkého ptaní jsem se posadil s foťákem přímo na střídačku k reprezentantům. (Tehdy ještě hráči seděli hned u hřiště na lavičkách. A až mnohem později jsem s některými z nich potkal i na hřišti.)

Fotky, které jsem pořídil, jsou dost zrnité. Světla bylo v hale málo a ani kvalitní citlivé filmy nebyly běžně k dostání, musel jsem se spokojit s východoněmeckými ORWO NP27.

Později, když už jsem závodně hrál, jsem fotit volejbal nestihal. Pouze jsem občas fotil naše ženské družstvo, Pár snímků jsem jako domácí mohl udělat s bleskem, jinak to ve staré tělocvičně nešlo, i když hráčky to moc rády neměly.

U této fotky jsem si poprvé uvědomil, že fotka slouží nejen k uchování vzpomínky, ale dokáže zaznamenat to, čeho si diváci a fandové nemají šanci všimnout, ať už proto, že jsou příliš daleko, anebo jde o zlomky sekundy, které divák nemá šanci postřehnout.

K fotografování volejbalu jsem se vrátil až po letech, přesněji až po mé padesátce. To vznikl tým Sešlost Brno a přihlásil se na Mistrovství republiky v kategorii nad padesát let. Mimochodem, byli jsme dost úspěšní. Hned první rok jsme skončili druhí, v dalším roce jsme získali titul mistrů republiky (a pak ještě několikrát). Na hřišti jsem se také střetl s řadou bývalých reprezentantů, které jsem kdysi obdivoval ještě jako mladý dorostenec.

Dokud jsem sám hrál, moc jsem toho nenafotil nemohl, jen pár snímků ještě na film mým malým Olympusem.

Teprve po skončení aktivní kariéry jsem mohl fotit zápasy, které se hrály v Brně. To už jsem měl Nikon D200 a také slušný blesk, neboť hala byla osvětlena velmi bídě (kupodivu to veteránům nevadilo, ostatně jsem byl pořadatel domácích).

Volejbal se fotí špatně, i když mu rozumíte. Hra je velmi rychlá a většinou nikdo neví, kam poletí balón nebo který hráč bude smečovat. A neví to ani autofokus ve foťáku, ten je skoro nepoužitelný. Většina hráčů jsou praváci a útočí z hlavního, tedy levého kúlu, takže by se měli fotit z pravé strany přes celé hřiště. Tím pádem smečáře stíní nahrávač i vykrývající hráči. A navíc chcete mít v záběru míč, pokud možno zlomek sekundy před úderem, kdy je smečář ve fotogenickém náprahu.

<<<

Bob Sedlák (Sešlost Brno) na příjmu, z finálového turnaje mistrovství ČR superveteránů, Brno 2007

Nahrávač Oslík a Káčko (Sešlost Brno) předvádějí ukázkový rychlík za hlavou, blokař už nestihne zareagovat

TRIATLON

Uspořádat triatlon je ve srovnání se záplavou různých běhů pro zdraví náročná akce. A nejstarším triatlonem na Moravě a možná i v Čechách, jehož historie se bez přerušení píše již od roku od roku 1988, je Rezavý mužiček. Jak sám název napovídá, původně se jednalo o další sranda akci, pořádanou mými kamarády, takovou lehčí verzí proslulého závodu Iron Man. Ale jak se běhání dostávalo do módy, počet závodníků rostl a s ním i zarputilost závodění. Ale jak praví heslo závodu, *Rezavý mužiček není jen závod, potkávají se zde i lidé*. Na vlastní kůži jsem si ověřil, že absolvovat jej není vůbec legrace. Jezdí se v kopcích Moravského krasu a běhá se v terénu pokud možno jen do kopce.

Pod Hádkem 1984

>>>

Startovní pole 1988

Triatlon se moc dobře nefotí. Působivé záběry chumlu sportovců se dají pořídít jen při startu, pak už se pole roztrhá a každý bojuje jen sám se sebou. Jedovnice 2016

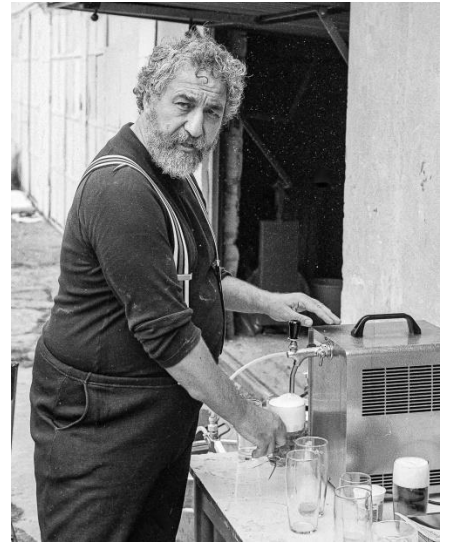
Oficiálně byl sice doping zakázán...

V cíli roku 1988

<<<Ne všichni závodníci dokázali dodržet zásadu, že cílem sportu je být znaven, nikoli však zchvácen (2016)

Ředitel závodu (1999)

Fotit plavce v rybníku byl problém. U břehu je mělko, takže plavci vylezou už patnáct metru od břehu z vody, a autofokus staršího Nikonu D200 i později D700 spolu se Sigmou 400/5,6 nestihal zaostřit v okamžiku vynoření hlavy. Teprve model D500 a rychlejší teleobjektiv zvládají přesně zaostřit.

Při focení běžecké etapy bylo dost času na experimentování s tím, jak zachytit pohyb závodníků. Odpad byl velký a povedlo se jen pár fotek.

Závod dětí od malých šprků po starší kategorie vždy přináší velké emoce a někdy i malé sportovní tragedie

V kategorii do 5 let neměla Bětko konkurenci (2022)

Rozdělováním cen závod nekončí. Ještě závodníci čeká táborák nezbytný večírek, domů toho z výhry asi moc nepřivezou

Volba královna krásy patřila k tradici, dokud si tento titul neuzurpovala teta Drahomíra, a to doživotně

LYŽOVÁNÍ

Na Tour de Ski u Nového města na Moravě v roce 2008 jsem se dostal víceméně náhodou. Mrzlo skutečně pořádně a startovní pole bylo plné zvučných jmen, Lukáš Bauer byl jedním z favoritů celé Tour. Vybral jsem si jedno krátké stoupání v lese, před kterým bylo vyhrazené místo pro trenéry. Jejich křik byl zajímavější než samotní závodníci.

Slavný Vasův běh jsem s přáteli absolvoval v roce 1998. Byl to velký zážitek a taky dost fuška. Cílem nebylo vyhrát, ale zúčastnit se a hlavně dojet. Naštěstí nám počasí přálo. Kromě nezbytných vosků a energy drinků (pořadatelé zajistili dostatek jiného občerstvení) jsem si přibalil i malinký Olympus. Když jsem si potřeboval oddechnout, mohl jsem se vymluvit, že jen fotím. Což bylo dobře, kamarád pak fotky dal do své výborné knížečky o našem hrdinném výpadu mezi Švédy. Dojel jsem ještě za světla na pěkném asi třinácti tisícím místě, znaven, nikoliv zchvácen.

Kelímků s proslulou borůvkovou šťávou se spotřebovalo určitě více než stotisíc. Jen na posledním občerstvení jsme dostali i pivo (dost mizerné, ale přece jen pivo).

BASEBALL

Nikdy jsem nepochopil, proč je baseball v Americe tak oblíbený. Zápas trvá poměrně dlouho. Většinou se nic neděje, hráči postávají v poli, jen jednou za čas se podaří odpal, to se všichni rozpohybují a za pár vteřin je zase klid.

Fotit baseball také není zrovna snadné. Pravidla sportovní fotografie praví, že na snímku musí být vidět oči a míč. Hráči mají kšiltovky, takže oči a půl obličeje je ve stínu, a míček létá hrozně rychle anebo je ukryt v rukavici.

Nadhazovač se tváří pořád stejně a pořád stejně také hází, stačí udělat jednu fotku a je hotovo. Nebo je v horším případě levák a pak se nedá fotit vůbec, leda zepředu, jinak musíte obíhat celé hřiště.

Pálkař při většině nadhozů promáchně nebo nepálí vůbec. Zachytit míček na pálce je velké štěstí i při vysoké rychlosti foťáku. Takže to zajímavé se děje jen občas na metách.

Kousek od domu mám baseballové hřiště Techniky, takže focení tohoto divného sportu se mi tak nějak nabízí samo, navíc je tu i hospůdka Na páté metě.

Chytout takhle míček na pálce se podařilo, teprve až jsem pochopil, že nestačí ani rychlost 10 obr./s. Musel jsem vzít malinký Nikon V2, jehož elektronická závěrka umí až 60 obr./s, ale i tak jsem nafotil spoustu nepodařených nadhozů i odpalů.

Technika Brno x Hroši Brno. Dramatické situace na metách jsou dost výjimečné

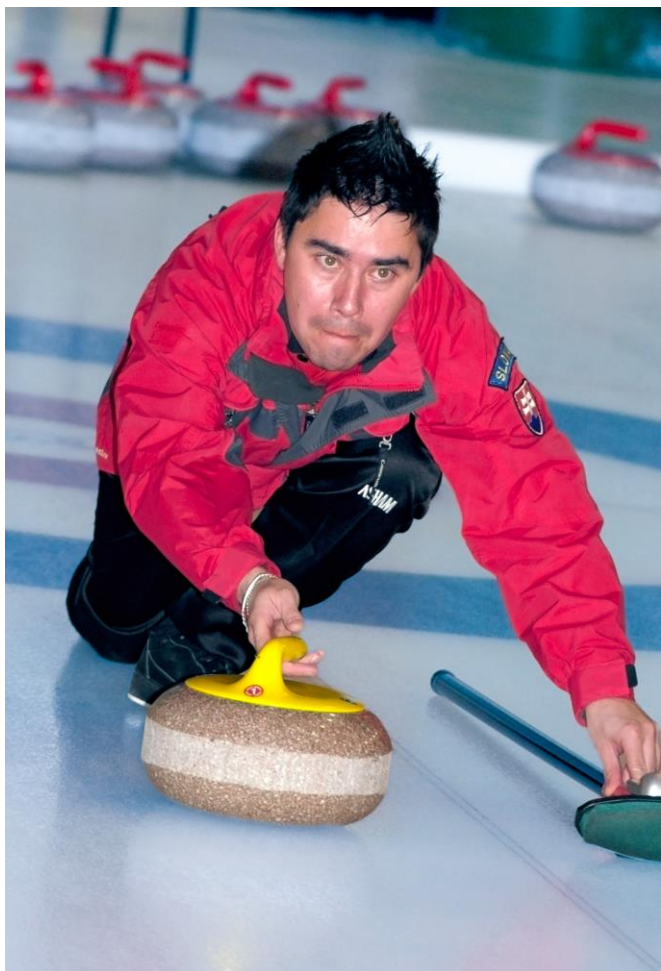
Nikon D700 umí maximálně 8 sn./s, takže zachytit míček na pálce je otázka štěstí

>>>
Takových zákroků je za celý zápas jen pár

CURLING

V televizi tento sport nevypadá právě dynamicky, ale u ledu je to něco úplně jiného. Kameny samotné dělají na ledu neskutečný hluk a do toho skipové či skipky řvou jako pominutí příkazy pro metoucí členy týmu. A kromě toho je to i dramatický taktický boj, o napjaté chvílky a emoce není nouze. Párkrát na závěr sezony pořádaly mé kamarádky, nadšené curlerky, v Brně turnaje mistrovství republiky mixů, tedy smíšených družstev.

*I když se zdá, že v hale je spousta světla, tak to jen bílý led klame.
Při cloně $f/2,8$ a ISO 800 vycházela expozice $1/180$ s.*

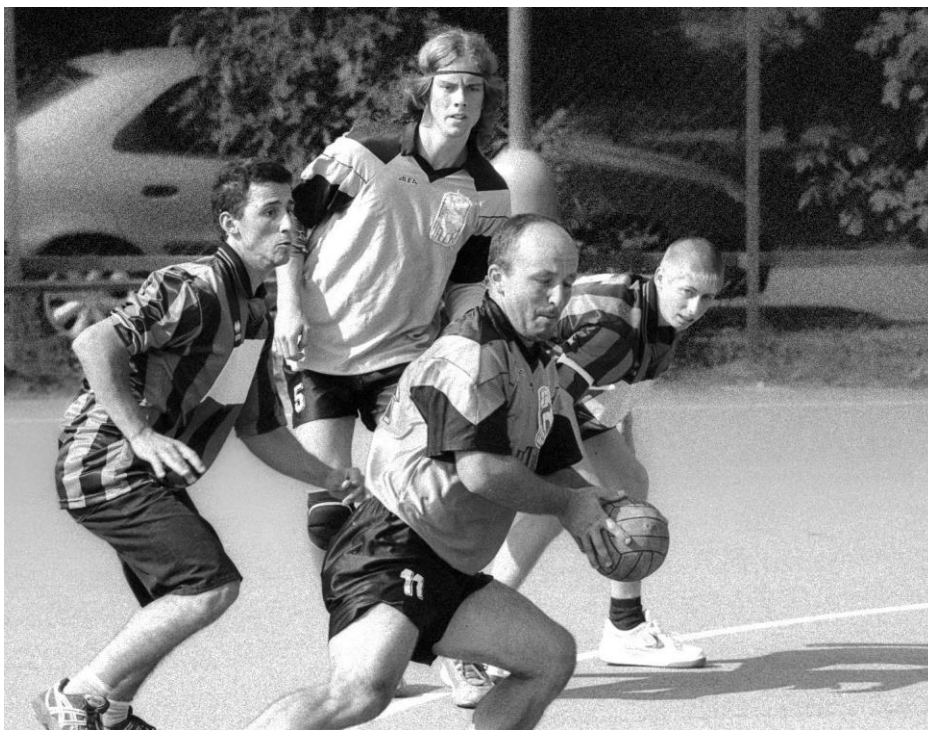

*Zatímco kámen si klidně klouže ke kruhům, metaři se pěkně nadřou.
Použitý čas 1/10 s dovolil zachytit úsilí při metení a kámen zůstal ostrý.*

NÁRODNÍ HÁZENÁ

Ze všech sportů, k nimž jsem se dostal jako fotograf, je národní házená číslem jedna. Není divu, jedno hřiště jsme měli rovnou pod okny, všechny děti v našem domě a blízkém okolí ji hráli, i náš Aleš. Národní házená je malý sport, vyžadující zápal, nadšení a srdce hráčů i trenérů, a Draken Brno, jak se oddíl jmenuje, není výjimkou. Alešovo družstvo jsem fotil, když ještě byli malí a dostávali pěknou kládu. Zápasil jsem dlouho s manuálním ostřením Praktiky, teprve později ji nahradil filmový Nikon F70, ten už dokázal 3 sn./s a ostřit automaticky. Za deset sekund projel aparátem celý kinofilm.

Ovšem na házenou a sport vůbec taková kadence snímání ani rychlost ostření nestačily. S nástupem digitálů se technické možnosti postupně zlepšily, ale teprve s Nikonem D500 a světelnými objektivy mám pocit, že procento neostrých záběrů je rozumně nízké.

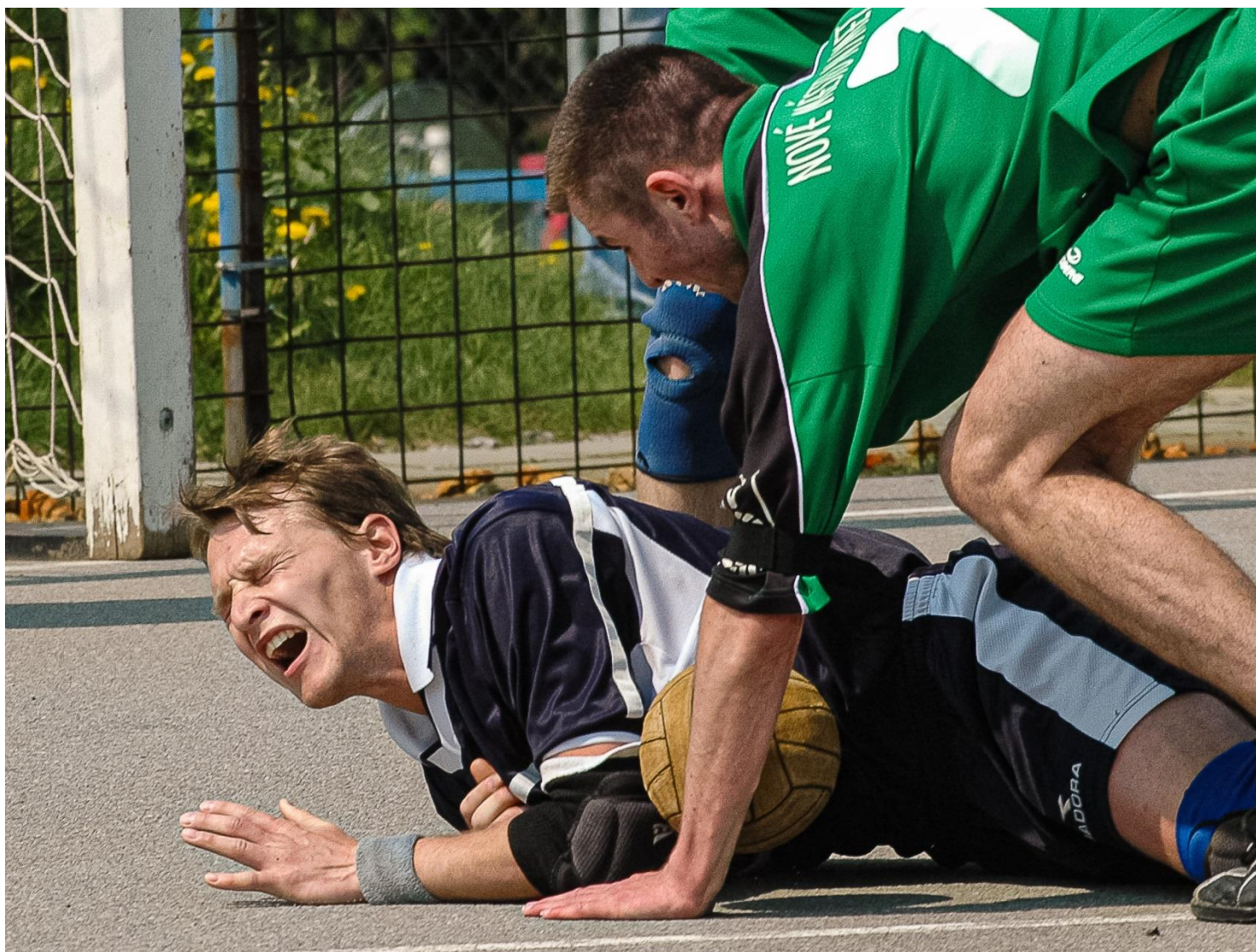

V hale se na barevný film bez blesku fotit nedalo. Český pohár 2002, Draken Brno – Podhorní Újezd

Házena často dost bolí a foul je běžný herní prvek

(C) Photo-Martin 2018

Holky často přivádějí trenéra k zoufalství, ale jsou neuvěřitelně bojovné.

Jejich mimika je někdy tak zarpu-tilá, až si říkám, že by se fotky neměly dostat na veřejnost, aby nevystrašily potenciální partnery.

Vítězství přináší nefalšovanou radost

Jak se zlepšovaly foťáky, stále lépe se mi dařily dynamické snímky detailů, které diváci nemají šanci z hlediště postřehnout

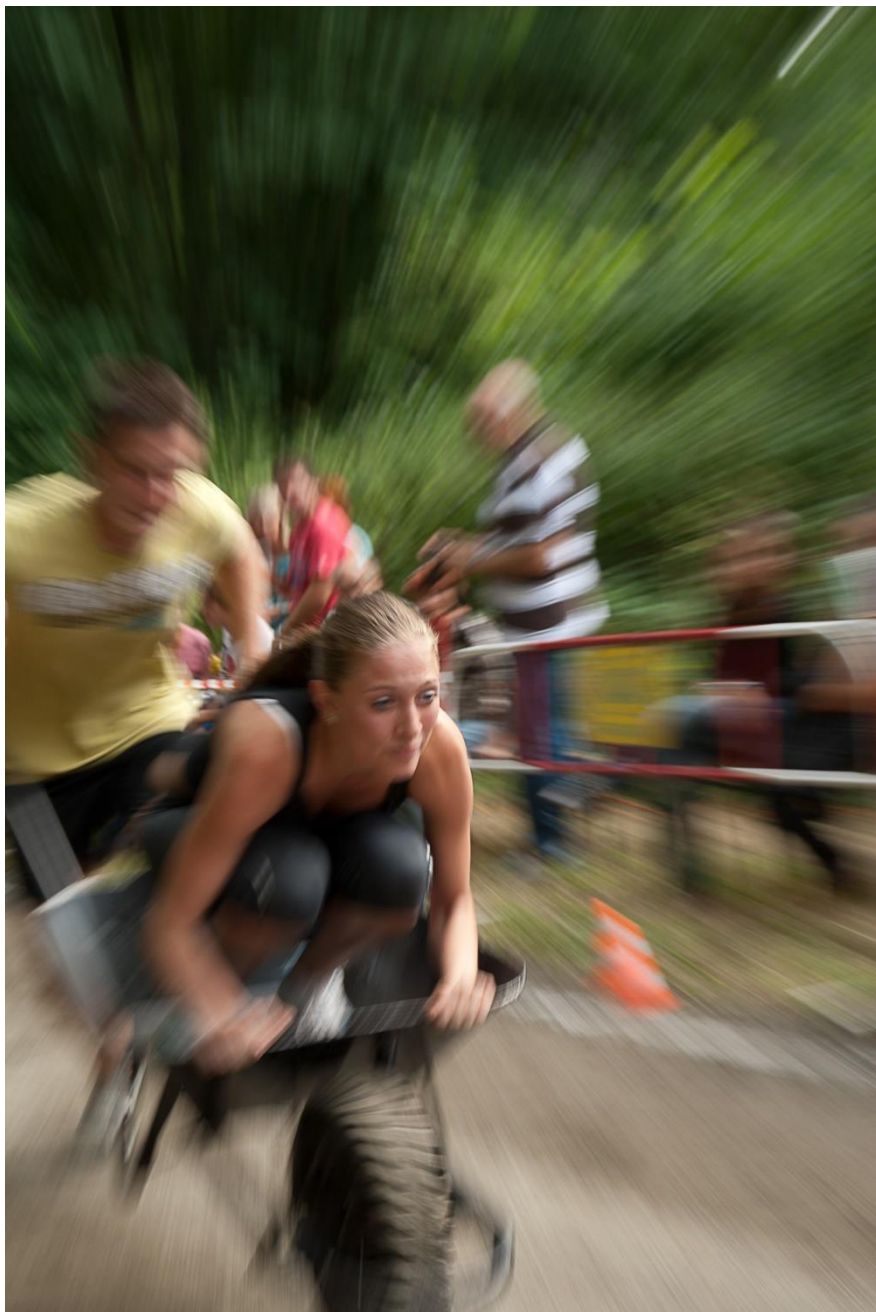
Utkání Čechy proti Moravě jsou v národní házené něco jako mistrovství světa (Brno 2016)

RŮZNÉ

Jsou i sporty, nebo snad lépe zápolení, které se na olympiády nedostanou. Jednou z povedených akcí je každoročně bosonožský Sudoval.

<<<<

Chlapíci s kolečkem do kopce skutečně utíkali, jako kdyby hořelo. Fotka tisícinou sekundy rychlost jejich úprku vůbec neukazovala, tahle mazanice je výstižnější.

>>>

Kutálet prázdný sud do kopce po rozblácné cestě se na první pohled zdá jednoduché, ale není. Už jen udržet rovný směr se mnohým borcům nedařilo. A to ani nemluvíme o dívčích družstvech.

ohnisko s větší hloubkou ostrosti a vrátit se k starému dobrému manuálnímu zaostřování.

Ovšem to nejhorší na konec: I když by fotky byly pěkně ostré a prokreslené, co na nich vlastně je? Dvě postavy, ani do tváře jim není vidět, hrající squash. A to na dobrou fotku nestačí. Ale kdo ví. Třeba by nějaká pěkná „mazanice“ mohla být originální fotkou tohoto sportu.

Byl jsem požádán fotit při turnaji squash. To je sport, který se opravdu dobře nefotí. Hráči jsou k vám skoro vždycky otočení zády. A když se někdy otočí čelem a jsou dost blízko skla, není vidět víc než silueta. Navíc poskakují nesmírně rychle a nepředvídatelně a foťák to prostě nestíhá.

Zářivkové osvětlení je slabé a navíc zářivky si kmitají s frekvencí 100 Hz, takže použijete-li čas kratší než $1/250$ s, a to musíte, trefujete se náhodně do blikání zářivek a každý snímek je osvětlen nejen s jinou intenzitou, ale také s jinou barvou, tu do zelena, tu do oranžova. Navíc nerovnoměrně, protože zrcadlovky mají štěrbinovou závěrku.

Možná D500 by to zvládla, protože se dokáže synchronizovat s blikajícími zářivkami a LED diodami. Ale i pak barvy za moc nestojí, když je nutno užívat vysoké ISO.

A to nemluvím o zaostřování. Jak se hráči rychle míhají, to prostě autofokus nedává. Musel jsem užívat široké

ZÁVĚR

„Dobrý fotograf udělá dobrou fotku jakýmkoliv fotoaparátem.“

Z tohoto často omílaného rčení plyne, že nejspíš nejsem moc dobrý fotograf. Když se totiž dívám na fotky za těch skoro šedesát let, co fotím, tak vidím, že se postupně, i když pomalu, lepší. Ne že bych zlepšoval já. Je to fotografická technika, která se neustále vyvíjí a zdokonaluje, já už na stará kolena lepší určitě nebudu. Spíše naopak.

V začátcích jsem se pokoušel vážně fotit s ruským aparátem Zorki 4, nekvalitní kopií předválečné Leicy. Vše bylo mechanické, bez automatiky. Zorki vydržel 4 roky, pak už zlobila závěrka závěrka. To byly moje začátky - neustálý boj s nekvalitní ruskou technikou. Na papíře to vypadalo pěkně, ale K dostání nebylo skoro nic, hlavně nebyly citlivější filmy, fotopapíry se nekupovaly, ale sháněly. Vše kvalitní bylo pro mě jako studenta navíc drahé, ztratil jsem spoustu energie zkoušením slepých uliček.

Německé Praktiky (postupně jsem měl tři), které vystřídaly Zorkij, byly o třídu lepší zrcadlovky, i jejich optika byla tradičně na úrovni. Fotil jsem s nimi skoro pětadvacet let. Také jsem se dostal k lepším filmům – Ilfordy FP3 a HP4 byly v té době špičkové. Konečně jsem měl negativy s dobrým kontrastem a ostrostí a bez prachu, které byla radost zvětšovat. Manuální ostření mi stále dělalo potíže, hlavně při házené, kterou jsem začal fotit, jakmile ji náš Aleš začal hrát. Utěšoval jsem se, že před vynálezem autofokusu tak fotili všichni slavní fotografové.

Teprve po sametu jsem si mohl dovolit koupit lepší foťák a objektivy. Nikon F70 byl dobrý aparát střední kategorie (pro tzv. zapálené amatéry, ale používali jej i někteří profici). Uměl sice jen 3 obr./s, autofokus měl dost chabý a ostření rychlejší akce nestíhalo, ale film měl stejně jen 36 políček. Na Nikon bylo k dispozici spousta výborných objektivů v bazarech a s nástupem Internetu se dalo sehnat cokoliv za rozumné ceny. Zrcadlovku doplnil ještě malý Olympus μ -1, vynikající kompakt, který mě doprovázel třeba při Vasově běhu.

To už ale nastupoval věk digitální fotografie. Zpočátku jsem se bránil – i jednoduché digitální kompakty byly neskutečně drahé a nepříliš výkonné, o zrcadlovkách jsem mohl jen snít. Fotil jsem dál na film, ale pořídil jsem si skener na filmy, který spolu s Photoshopem nahradil práci v temné komoře. Problém bylo další zpracování. Výstupy z dostupných tiskáren byly mizerné, nehledě na drahý provoz. A větší formáty ve fotolabech byly drahé a ne vždy dobré kvality, hlavně barvy dost ujížděly.

Ceny digitálů však pomalu klesaly a spočítal jsem si, že při mé spotřebě filmů se už digitál bohatě vyplatí, příchod dostupných digitálních zrcadlovek umožnil přechod na vyšší kvalitu focení. První Nikon D70 (koupený z druhé ruky) měl parametry byly prakticky stejné, jako u filmového F70, ale 6 Mpx, kterými disponoval, poskytovalo výrazně lepší kvalitu, než bych dostal z kinofilmu. Všechny své objektivy jsem mohl dál používat. Největší přínosem ale byla možnost okamžité zpětné vazby při fotografování. D70 se asi po 30 tisících snímků poroučel, což odpovídá publikované životnosti závěrky, i byla v elektronice. Nikon D200 byl po všech stránkách lepší. Už se jednalo o poloprofi třídu, čemuž odpovídalo utěsněné tělo a vyšší rychlost ostření i snímání. Po najeť 70000 fotek jej nahradil Nikon D300. Autofokus měl stejný jako profi Nikon D3, uměl 8 sn./s, celkem jsem s ním udělal okolo sta tisíc snímků.

Tyto zrcadlovky ještě měly menší snímač formátu DX. Nikon D700 byl skoro na chlup stejný jako D300. 12 Mpx, 8 sn./s a identické ovládání. Jen elektronika byla novější a tudíž i o něco rychlejší, důležitý byl ale nižší šum většího snímače. Vlastně stále je – jak D300, tak D700 jsou pořád funkční a používám je dál. Můj D700 má zatím na tachometru jen něco přes 50000 sn. Výhodou je kompatibilita se staršími širokoúhlými objektivy.

Nyní převážně používám Nikon D500, i když má pouze APC snímač. Má podstatně přesnější a rychlejší autofokus, který převzal z profi modelu D5 společně s vylepšeným ovládáním, rychlejší paměťovými kartami a větším rozlišením. Umí zaostřovat i při 10 obr./s, přitom je menší a lehčí jsou i objektivy. Pořídil jsem jej jako „poslední aparát v životě“ pře 4 roky, ale dnes už má najeto 110 tisíc snímků a obávám se, že závěrka dlouho nevydrží.

Nikon i Canon už další zrcadlovky nevyvíjejí, nastupuje éra elektronických hledáček. (Termíny bezzrcadlovka či mirrorless se mi dost přičí.) Přechod na elektronický hledáček bude nejspíš nevyhnutelný. Nikon Z6 jsem pořídil především kvůli možnosti tichého focení na svatbách a koncertech. Překonává D700 z hlediska šumu, ale na fotografování sportu mi vůbec nesedí. Dokáže sice dělat 12 sn./s, ale v hledáčku při této kadenci není vidět skutečný obraz, ale trochu zpožděný, což je velmi omezující. Ani autofokus není na úrovni D500, chybí třeba křížové sensory. Navíc ovládání Z6 vychází z amatérských modelů a přijde mi, že neodpovídá standardu profi modelů. D500 proto zůstává pro focení sportu optimální.

A jak dál? Tím, že jsem přešel na novější teleobjektivy s ultrazvukovým ostřením, které vyžaduje právě Z6, je také rychlost D500 o dost vyšší. Na fotkách je to znát. Procento nedostatečně ostrých snímků kleslo a současné vybavení nemá zásadní slabiny pro to, co fotím. Vlastně se už není moc na co vymlouvat.

**M
R**

